

26. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

27. ČERVNA 1999

Z obsahu:

Blahoslavení, kteří trpí pro spravedlnost

Z homilie Svatého
otce v Bydhošti
7. června 1999
– strana 2 –

Srdce Ježíšovo, pokoji náš a naše smíření

Z homilie papeže
Jana Pavla II.
7. června 1999
v Toruni
– strana 4 –

Fatima a mír ve světě

V Evropě trvá válka.
Mohou bomby
vytvořit mír?
– strana 6 –

Modlitba za jednotu

Nerozdělovat, ale dát
všechno...
– strana 7 –

Škapulíř Panny Marie Karmelské

– strana 8 –

»Vrať se k prameni!«

Bílá kronika
– strana 9 –

Co to znamená, »žít normálně«?

Rozhovor s P. Jose-
fem Augustinem na
téma rodina
– strana 12 –

Velký svátek vyšebrodského kláštera

Čtěte na str. 10

Blahoslavení, kteří trpí pro spravedlnost

Na koho se vztahují tato slova? Na mnoho a mnoho lidí, kterým v průběhu lidských dějin bylo dáno, aby trpěli pronásledováním pro spravedlnost. Víme, že první tři století po Kristu byla poznamenána pronásledováním často velmi krutým pod některými z římských císařů od Nerona po Diokleciána. Nicméně ani po Ediktu milánském pronásledování neustala, byla ovšem rozprostřena do různých historických epoch na četných místech země.

Také naše století napsalo velké martyrologium. Já sám jsem v průběhu dvaceti let svého pontifikátu vyzvedl k slávě oltáře četné skupiny mučedníků: Japonce, Francouze, Vietnamce, Španěly, Mexičany. A kolik jich bylo v období druhé světové války a pod komunistickým totalitním systémem! Trpěli a vydávali svůj život ve vyhlazovacích táborech hitlerovských nebo komunistických. Za několik dní ve Varšavě se uskutečnila blahorečení 108 mučedníků, kteří položili svůj život za víru v koncentračních táborech. Přichází chvíle, kdy si připomeneme všechny tyto oběti a vzdáme jim náležitou úctu. To jsou oni »mučedníci často nepoznaní, „neznámí vojíní“ velké Boží věci«, jak jsem napsal ve svém apoštolském listu *Tertio millenio adveniente* (37). A je dobře, že se o nich mluví v polské zemi, protože ona zakusila zvláštní účast na tomto současném mučednictví. Oni všichni vydali svědectví věrností Kristu, a to navzdory utrpení, které děsí svou krutostí. Jejich krev se vylila na naši zem a zúrodnila ji pro růst a pro žně. Ta nyní vydává stonásobek v našem národě, který vytrvá věrně po boku Krista a evangelia. Neustávejme být s nimi sjednoceni. Vzdávejme Bohu díky, že vyšli vítězně ze svých útrap: *Bůh... je protřbil jako zlato v tavicí peci a přijal*

je jako zápalnou obět' (Md 3,6). Představují pro nás vzor k následování. Z jejich krve musíme získávat sílu pro obět' našeho života, který musíme obětovat Bohu den co den. Jsou

pro nás příkladem, abychom jako oni vydali odvážné svědectví věrnosti Kristovu kříži.

Blahoslavení jste, když vás budou pronásledovat kvůli mně. (Mt 5,11)

»Věřící, který vzal vážně pojetí svého křesťanského povolání, pro které je mučednictví jednou z možností, ohlášenou ve Zjevení, nemůže vyloučit tuto perspektivu z horizontu svého života.«

Jan Pavel II.: Incarnationis mysterium (13)

Těm, kteří jej následují, neslibuje Kristus snadný život. Spíše oznamuje, že ti, kteří budou žít evangelium, stanou se znamením protiventství. Jestliže on sám trpěl pronásledování, uskuteční se to i na jeho učednících: *Mějte se na pozoru před lidmi! Budou vás totiž vydávat soudcům a bičovat v synagógách. (Mt 10,17)*

Bratři a sestry, každý křesťan spojený s Kristem skrze milost křtu se stal údem Církve a nyní již nepatří sám sobě (srov. 1 Kor 6,19), ale tomu, který za nás zemřel a vstal z mrtvých. Od toho okamžiku vstupuje do zvláštního pouta, které jej spojuje s Kristem a s Církví. Má

proto povinnost vyznávat před lidmi víru, kterou přijal od Boha prostřednictvím Církve. Jako křesťané jsme tedy povoláni, abychom svědčili o Kristu. To někdy vyžaduje od člověka velkou obět', kterou musí přinášet den co den a někdy po celý život. Tato pevná vytrvalost po boku Krista a evangelia, tato připravenost snášet *utrpení pro spravedlnost* je často hrdinným skutkem a může nabývat formy autentického mučednictví, které se naplňuje každý den a každý okamžik lidského života, kapka po kapce, až do závěrečného *dokonáno jest*.

Věřící *trpí pro spravedlnost*, když za svou věrnost Bohu zakouší pokoření, je urážen, je terčem pohrdání ve svém prostředí, nepochopení i u osob, které jsou mu nejdražší. Když se vystavuje protiventství, riskuje, že bude nepopulární a bude muset snášet jiné nemilé důsledky.

Nicméně je stále připraven ke každé oběti, protože *více je třeba poslouchat Boha nežli lidi* (Sk 5,29). Vedle veřejného mučednictví, před očima mnohých, jak často se uskutečňuje mučednictví skryté v tajemství lidského nitra; mučednictví těla a mučednictví ducha. Mučednictví našeho povolání a našeho poslání. Mučednictví v boji se sebou samým a v přemáhání sebe sama. V bule vyhlášené Velké jubileum roku 2000 *Incarnationis mysterium* jsem napsal mezi jiným: »Věřící, který vzal vážně pojetí svého křesťanského povolání, pro které je mučednictví jednou z možností, ohlášenou ve Zjevení, nemůže

že vyloučit tuto perspektivu z horizontu svého života.«(13)

Mučednictví je vždy pro člověka velkou a radikální zkouškou. Nejvyšší zkouškou lidské bytosti, zkouškou důstojnosti člověka tváří v tvář samému Bohu. Je to také velká zkouška pro člověka, která se uskutečňuje před zrakem samého Boha, ale i před zrakem světa, který zapomněl na Boha. V této zkoušce si člověk odnáší vítězství, jestliže se nechá podpořit silou milosti a stane se jejím výmluvným svědkem.

Neocítá se před podobnou zkouškou matka, která se rozhodne přinést obět', aby zachránila život vlastního dítěte? Kolik bylo a je takových hrdinných matek v naší společnosti! Děkujeme jim za příklad lásky, která necouvá ani před nejvyšší obětí.

Neocítá se ve zkoušce tohoto druhu věřící, který brání právo na náboženskou svobodu a na svobodu svědomí? Myslím tu na všechny bratry a sestry, kteří v průběhu pronásledování pro Církev osvědčili svou věrnost Bohu. Stačí vzpomenout na nedávnou historii a obtíže a pronásledování, kterým byla vystavena Církev a věřící v Boha. Byla to velká zkouška lidského svědomí, autentické mučednictví pro víru, která vyžadovala, aby byla vyznána před lidmi. Bylo to období zkoušek často velmi bolestných. Proto pokládám za zvláštní povinnost naší generace v Církvi, aby shromáždila všechna svědectví, která hovoří o těch, kdo dali svůj život za Krista. Naše století má své zvláštní martyrologium, které ještě nebylo napsáno ve své úplnosti. Je třeba pátrat po tomto mučednictví, je třeba je ověřit, stejně jako je třeba je sepsat tak, jak napsala svá martyrologia Církve v prvních stoletích. Toto svědectví mučedníků prvních století je dnes naší silou. Žádám všechny episkopáty, aby věnovaly potřebnou pozornost této záležitosti. Naše dvacáté

Pokračování na str. 4

Život za život

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Kdo nenese kříž, není mne hoden

Dnes nacházíš Pána jen v úzkém kruhu jeho vyvolených. Budeš svědkem jejich přípravy na budoucí náročné poslání. Pros Ducha svatého, aby ses jí zúčastnil s opravdovým užitkem. Je to pro tebe důležité, i kdybys nepatřil mezi ty, které si zvláště povolává. Uvažuj však o všem tak pozorně, aby ses alespoň na ně a na jejich službu mohl nadále dívat Ježíšovými očima a abys docenil význam a smysl obětí, které od nich žádá.

Poslouchej pozorně, jaké nároky klade Ježíš na ty, kteří se mají stát jeho vyvolenými spolupracovníky. Zdají se ti jeho podmínky strohé a přísně nesmlouvavé? Necháš-li se odradit tímto prvním dojmem, aniž by ses nad nimi hlouběji zamyslel, řadil by ses sám mezi ty, kteří ho nejsou hodni. Nemá snad Ježíš právo požadovat od těch, kteří souhlasí, že budou jeho, aby se mu odevzdali zcela a bezvýhradně?

Co tedy očekává od svých služebníků? Že jej budou následovat, kamkoliv půjde⁽¹⁾. Jít s Ježíšem znamená otevřít se mu bezvýhradně tak, že se jeho myšlenky stanou tvými myšlenkami, jeho slova tvými slovy, jeho vůle se stane tvou vůlí, a co více, Ježíšův kříž se stane i tvým křížem. Ježíši nestačí, pokud by měl být pro tebe jen jedním z mnoha, někým navíc. On sám jediný chce být přímo podstatou tvého života. Jestliže souhlasíš a přijímáš jeho pozvání a dovolíš mu, aby tě naplnil svým životem, on sám ti chce nahradit vše, co jsi a co máš. Všechno to, co jsi mimo něho dosud pokládá za své a co ti bylo milé, stane se zbytečnou přítěží v trvalé přítomnosti a společnosti tvého nejlaskavějšího Pána: jen on sám je nyní pro tebe vším. Teprve *jestliže jsi takto s Kristem umřel sám sobě, můžeš být pevně přesvědčen, že máš účast v jeho životě*, protože pak už *nežiješ ty, ale žije v tobě Kristus*⁽²⁾. To, co bylo dosud tvým životem, se tedy pro tebe nenávratně ztrácí. Jen ten, kdo se zcela vzdá všeho svého, nalezne všechno, co nabízí Ježíš. Ti, kteří nevědí nic o podstatě tohoto tvého tajemství, mohou si myslet, že jsi doslova poštil *ztratil* to, co dosud byl *tvůj život*. Jak by mohli pochopit, že jsi svůj život našel právě díky této ztrátě: že je to život zcela nové podstaty a jiné kvality: život v Ježíši a s Ježíšem, který je Život sám?

Podle Ježíšových varovných slov však existuje také opačná výměna. Jakmile ten, koho si Ježíš vyvolil a přijal mezi své, se přestává dí-

vat očima svého Mistra, zdá se mu, že by si mohl připravit výhodnější a výnosnější způsob života. Začne se ohlížet a rozhlížet, až se zahledí do lidí a věcí tohoto světa. Spokojen s životem, který si našel, zabydlí se v něm tak, že docela zapomíná na cenu všeho toho, čeho se zbavuje: že bláhově *ztratil svůj život*, ke kterému byl povolán a který měl být zcela jiný. Měl to být život připravený od Pána, život s ním a v něm. Ale protože si zamiloval lidi a věci více nežli Pána, a to všechno především proto, aby nemusel *nést kříž*, platí o něm neúprosná Ježíšova slova: *Není mě hoden. Za život, který si sám našel, zaplatí cenou života*, který mu nabízel Bůh.

Rozhlédni se po hloučku účastníků prvního Ježíšova semináře. Kolik jsi napočítal? Jen dvanáct. I mezi nimi je jeden, o němž už bylo už dokonce řečeno, že *zradí*⁽³⁾ a *prodá svůj život* s Ježíšem. Není jich příliš málo pro celý svět? Umiš si představit větší nepoměr mezi akutní potřebou a skutečným počtem kněžských povolání? Ačkoliv Ježíš ví lépe než kdokoliv jiný, že *žeň je hojná, ale dělníků málo*⁽⁴⁾, neřeší tento vážný nedostatek povolání atraktivnější nabídkou, jeho požadavky jsou od počátku naprosto nekompromisní. Kdo nesouhlasí, může odejít.⁽⁵⁾ Troufáš si snad namítnout, že se nepřizpůsobuje dané situaci, a doporučit mu, aby své nároky nepřeháněl? Nech si raději vysvětlit, že je to v tvém zájmu, aby ti, které ti chce poslat svým jménem, byli ho skutečně hodni, aby k tobě přicházeli jako »druhý Kristus«. Ostatně Ježíšovy požadavky nejsou jeho požadavky. Jsou to požadavky jeho nebeského Otce. Otec si přeje, aby společenství Ježíše a jeho služebníků a zástupců bylo tak důvěrné a shoda tak velká, aby oni a Syn byli jedno: aby tak každý, kdo je přijímá, přijímal Ježíše, stejně jako ten, kdo přijímá Ježíše, přijímá Otce, protože *Syn a Otec jedno jsou*⁽⁶⁾.

Chceš-li být Ježíši nápomocen, nelam si hlavu lidskými návrhy, jak jeho požadavky přizpůsobit současným trendům v bláhové naději, že se pak najde více těch, kteří budou ochotni je přijmout. Raději ve shodě s jeho přáním pros naléhavě a vytrvale, aby všichni ti, kteří jsou povoláni, svého Pána a Mistra skutečně *byli hodni*. Aby jej opravdu milovali nade všechny a nade všechno, aby jako on neměli na zřeteli nic jiného než vůli Otce, který jej poslal. A to je jeho vůle: *naše posvěcení*⁽⁷⁾. *Šťastný lid, který chodí v záři jeho tváře a honosí se jeho spravedlností*⁽⁸⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 8,19; ⁽²⁾ Gal 2,20; ⁽³⁾ srov. Mt 10,3;

⁽⁴⁾ Mt 9,35; ⁽⁵⁾ srov. J 6,67; ⁽⁶⁾ srov. J 10,30

⁽⁷⁾ Sol 4,3; ⁽⁸⁾ srov. resp. žalm 89

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Král 4,8–11.14–16a

Jednoho dne Elizeus procházel přes Šunem. Žila tam zámožná žena a ta ho pozvala k jídlu. Kdykoli tam procházel, zašel se tam najíst. A ona řekla svému muži: „Vím, že je to svatý muž Boží, který k nám vždy přichází. Upravíme mu v poschodí malou světničku a dáme mu tam lůžko, stůl, sedadlo a svícen, a kdykoli k nám přijde, může se tam uchýlit.“

Když tam zase jednou (Elizeus) přišel, vstoupil do světničky a odpočinul si tam. Řekl (svému služebníku) Gechazimu: „Co by se dalo pro ni udělat?“ Elizeus mu řekl: „Zavolej ji!“ Zavolal ji a ona zůstala stát u vchodu. On pravil: „Za rok v tento čas budeš mít v náručí syna.“

2. čtení – Řím 6,3–4.8–11

Bratři! My všichni, kteří jsme byli křtem ponoření v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponoření do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jak Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem.

Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Když umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za žijící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

Evangelium – Mt 10,37–42

Ježíš řekl svým apoštolům: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho.“

Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal.

Kdo přijme proroka, že je to prorok, dostane odměnu jako prorok; kdo se ujme spravedlivého, že je spravedlivý, dostane odměnu jako spravedlivý; kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učedník, amen, praviť vám: nepřijde o svou odměnu.“

Srdce Ježíšovo, pokoji náš a naše smíření

Z homilie Jana Pavla II. 7. června 1999 v Toruni

Srdce Spasitele je zřetelným znamením jeho nepřekonatelné lásky a nevyčerpatelným pokladem pravého pokoje. V něm *přebývá tělesně všechna plnost božství* (Kol 2, 9). Pokoj, který Kristus přinesl na zemi, pochází z této plnosti a z této lásky. Je to dar Boha, který miluje, který miloval člověka v Srdci svého jednorozeného Syna. *On je náš pokoj* (srov. Fil 2,14), volá sv. Pavel. Ano, Ježíš je pokoj, je naše smíření. On to byl, kdo zničil nepřátelství, které se zrodilo po hříchu člověka, a smířil s Otcem všechny lidi skrze smrt na kříži. Na Golgotě bylo Srdce Kristovo probodeno kopím na znamení úplného sebedarování, oné obětující se a spásné lásky, jakou *nás miloval až do konce* (srov. J 13,1), a položil tak základ přátelství mezi Bohem a lidmi. To je důvod, proč se pokoj Kristův liší od pokoje, jak si jej představuje svět. Ve večeradle před svou smrtí se obrátil k apoštolům a řekl jasně: *Pokoj svůj vám zanechávám, pokoj svůj vám dávám. Ne jako svět dává, já vám dávám* (J 14, 27). Zatímco lidé chápou mír především v rovině časné a vnější, Kristus říká, že mír pramení z řádu nadpřirozeného, je vý-

sledkem jednoty s Bohem v lásce.

Církev žije ustavičně podle evangelia pokoje. Hlásá je všemu lidu a všem národům. Ustavičně ukazuje cesty pokoje a smíření. Uvádí mír tím, že strhává zdi předsudků a nepřátelství mezi lidmi. Činí tak především skrze svátost pokání a smíření: tím, že přináší milost Božího milosrdenství a odpuštění, dospívá k samým kořenům lidských úzkostí, hojí svědomí zraněná hříchem, tak aby člověk zakoušel vnitřní posilu a stal se nositelem pokoje. Církev sdílí pokoj také tím, že jej sama denně zakouší v Eucharistii. Eucharistie je vrcholem našeho pokoje. V ní se naplňuje oběť smíření s Bohem a s bratry, ozývá se v ní Boží slovo, které ohlašuje pokoj, a bez ustání se zde vznáší modlitba: *Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi*. V Eucharistii přijímáme dar samého Krista, který se obětuje a stává se naším pokojem. Tak tedy s obzvláštní jasností zakoušíme skutečnost, že takový mír svět dát nemůže, protože jej nezná (srov. J 14,27).

Chvalme dnes pokoj našeho Pána Ježíše Krista; pokoj, který uděluje všem těm, kteří se s ním

setkávají v průběhu svého pozemského života. Pokoj, jakým pozdravil radostně učedníky po svém zmrtvýchvstání.

Blažení strůjci pokoje, protože oni budou nazváni Božími syny. (Mt 5,9)

Tak to říká Kristus v horském kázání. Z hloubi svého Srdce, které miluje, vyjadřuje touhu po

našem štěstí. Kristus ví, že vrchol štěstí je ve spojení s Bohem, které činí z člověka Boží dítě. Mezi různými cestami, které vedou k plnosti štěstí, označuje také tu, která vede skrze práci ve prospěch pokoje a jeho sdílení s druhými. Lidé pokoje jsou hodni jména synové Boží. Lidí toho druhu nazývá Ježíš šťastnými.

Blahoslavení strůjci pokoje.

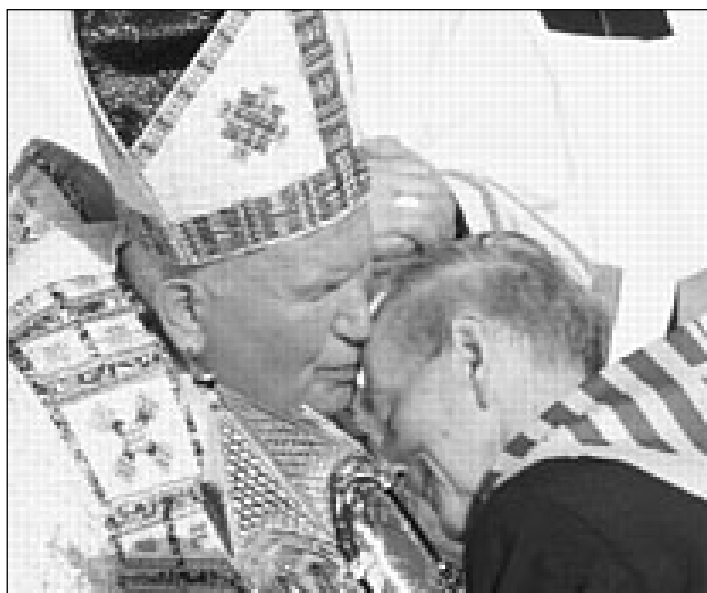
Tato důstojnost plným právem patří P. Štěpánu Vincenci Frelichowskému, který byl dnes pozdvížen ke cti oltáře. Celý jeho život je totiž jako zrcadlo, které odráží zář této Kristovy filozofie, podle které pravého štěstí dosáhne pouze ten, kdo se v jednotě s Bohem stává člověkem pokoje, dělníkem míru, který přináší pokoj druhým. Tento toruňský kněz, který vykonával pastorační službu sotva osm let, vydal jasné svědectví svého sebeobětování pro Boha a pro lidi. Životem pro Boha od prvních let svého kněžství s bohatstvím svého kněžského charismatu šel

všude tam, kde bylo zapotřebí zanechat milost spásy. Chápal tajemství lidského ducha a přizpůsoboval pastorační metody potřebám člověka, se kterým se setkal. Tuto schopnost převzal ze školy skautingu, ze kterého získal zvláštní citlivost pro potřeby druhých, a vytrvale rozvíjel ducha podobenství o dobrém Pastýři, který hledá ztracené ovce a je ochoten položit život za jejich záchranu (srov. J 10, 1-21). Jako kněz si byl vždy vědom, že je svědkem ve velké práci, a současně sloužil lidem s hlubokou pokorou. Díky své dobrotě, mírnosti a trpělivosti získal mnohé pro Krista i v tragických okolnostech války a okupace.

V dramatu války napsal v určitém smyslu sled kapitol ve službách pokoje. Tzv. Foret VII, Stutthof, Grenzdorf, Oranienburg-Sachsenhausen a konečně Dachau byly postupnými zastaveními jeho bolestné cesty, během které zůstal stále týž: neotřesitelný v plnění kněžské služby. Šel s ní obzvláště za těmi, kteří jí nejvíce potřebovali, kteří masově umírali na tyfus, kterému nakonec sám padl za oběť. Dal svůj život Bohu a lidem tím, že přinášel pokoj obětem války. Sdílel velkodušně pokoj s druhými, protože jeho duše čerpala sílu z pokoje Kristova. A byl silou tak velkou, že ani mučednická smrt jej nezmařila.

Bratři a sestry, bez vnitřní obnovy, bez úsilí o překonání zla a hříchu v srdci a zvláště pak bez lásky člověk nezíská vnitřní pokoj. Ten může přetrvat jenom tehdy, když je zakoušen ve vyšších hodnotách, když je založen na mravních normách a otevřen vůči Bohu. Nemůže naopak odolat, jestliže je zbudován na bahnitěm terénu náboženské lhostejnosti a na vyprahlém pragmatismu. Vnitřní pokoj se rodí v srdci člověka a v životě společnosti z mravního řádu, z etického řádu, ze zachovávaní Božích přikázání.

Sdílejme s druhými tento Boží pokoj, jak to dělal blaho-

slavený kněz a mučedník Vincenc Frelichowský. Staneme se tak výhonkem pokoje ve světě, ve společnosti, v prostředí, ve kterém žijeme a pracujeme. Obracím se s touto výzvou na všechny bez výjimky a zvláště na vás, drazí kněží, buďte svědky milosrdné Boží lásky. Hlásejte s radostí Kristovo evangelium, udělujte odpuštění ve svátosti smíření. Skrze svou službu snažte se přiblížit všem Krista, dárce pokoje.

Obracím se svým slovem také na vás, drazí rodiče a první vychovatelé vašich dětí. Buďte pro ně obrazem božské lásky a odpuštění, usilujte všemi silami, abyste vytvořili rodinu sjednocenou a solidární. Rodino, tobě je svěřeno poslání prvořadě důležitosti: máš mít podíl na výstavbě pokoje, dobra, které je nezastupitelné pro rozvoj lidského života a úcty k němu.

Žádám vás, vychovatelé, kteří jste povoláni, abyste vštěpovali mladé generaci autentické hodnoty života: učte děti a mládež snášenlivosti, pochopení a úctě ke každému člověku; vychovávejte mladou generaci v atmosféře pravého pokoje. Je

to jejich právo. A je to vaše povinnost.

Vy, mladí, kteří nesete ve svém srdci velké aspirace, učte se žít ve svornosti a vzájemné úctě, pomáhejte solidárně jedni druhým. Uchovejte ve svém srdci aspirace po dobru a touhu

...Bez vnitřní obnovy, bez úsilí o překonání zla a hříchu v srdci a zvláště pak bez lásky člověk nezíská vnitřní pokoj...

po pokoji (srov. Poselství ke Světovému dni míru 1. 1. 1997, s. 8). Společnost a národy potřebují lidi pokoje, autentické rozsevače svornosti a vzájemné úcty. Lidé, kteří plní své srdce Kristovým pokojem, nesou jej do domovů, do úřadů a institucí, na místa práce, do celého světa. Dějiny a naše dni nám dosvědčují, že svět nemůže dát pokoj. Svět je často bezmocný. Proto je třeba jej orientovat na Ježíše Krista, který svou smrtí na kříži zanechal lidem svůj pokoj a zaručil nám svou přítomnost po všechny věky (srov. J 14,7-31). Kolik bylo ve XX. století prolito nevinné krve v Evropě a na celém světě, protože někte-

ré systémy opustily Kristovy principy, které zaručují spravedlivý mír. Kolik nevinné krve se prolévá přímo před naším zrakem. Tragické události v Kosovu to ukázaly a dále ukazují nejobolestnějším způsobem. Jsme

svědky toho, jak lid volá a touží po míru.

Pronáším tato slova v zemi, která ve své historii zakusila tragické důsledky nedostatku pokoje a stala se obětí krutých a zničujících válek. Vzpomínka na druhou světovou válku je stále živá, rány tohoto historického kataklysmu potřebují ještě mnoho času, aby byly úplně odstraněny. Kéž by volání po pokoji zasáhlo celý svět. Chci opakovat slova, která jsem pronesl letos ve velikonočním poselství Urbi et Orbi: **Mír je možný, mír je povinnost, mír je první odpovědností pro všechny. Kéž úsvit třetího tisíciletí uvidí východ nové éry,**

ve které úcta k člověku a bratrská solidarita mezi národy překonají s Boží pomocí kulturu nenávisti, násilí a smrti.

Na letošní rok připadá sté výročí zasvěcení lidstva Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Stalo se tak ve všech diecézích díky papeži Lvovi XIII., který k tomu účelu vydal encykliku *Annum sacrum*. Napsal v ní: »Božské Srdce je symbolem a živým obrazem nekonečné lásky Ježíše Krista, který si přeje, abychom ji z naší strany oplatili láskou. (2) Kráče předtím jsme obnovili společně akt zasvěcení Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Tím způsobem jsme vyjádřili nejvyšší poctu a také naši víru v Krista, Vykupitele člověka. On je Alfa a Omega, Počátek a Konec. Jemu patří tento svět i jeho osud. Dnes, když se klaníme Nejsvětějšímu Srdci, prosíme vroucně za mír. Především za mír v našich srdcích, ale také za mír v našich rodinách, v našem národě a na celém světě. Srdce Ježíšovo, pokoji náš a naše smíření, smiluj se nad námi!

L'Osservatore Romano
8. června 1999, př. -lš-

Blahoslavení, kteří trpí... pokračování ze str. 2

století má své velké martyrologium v tolika zemích a v tolika krajinách světa. Zatímco vstupujeme do třetího tisíciletí, musíme splnit svou povinnost vůči těm, kteří vydali velké svědectví Kristu v našem století. Vzhledem k velkému počtu těchto osob se plně ověřují slova Knihy moudrosti: *Bůh ... je protřibil jako zlato v tavici peci a přijal je jako zápalnou oběť* (Md 3,6). Chceme jim dnes vzdát úctu za to, že se nebáli podstoupit tuto zkoušku a ukázali nám cestu vstříc novému tisíciletí. Jsou pro nás velkou výzvou. Svým životem ukázali, že svět potřebuje tento druh *Božích bláznů*, kteří procházejí zemí jako Kristus, jako Vojtěch,

Stanislav, Maximilián Kolbe a mnozí další. Potřebuje osoby, které mají odvahu milovat a necouvnu před žádnou obětí v naději, že jednoho dne přinese hojné ovoce.

Radujte se a jásejte, protože máte v nebi velkou odměnu (Mt 5,12). Hle, evangelium osmi blahoslavenství. Všichni tyto lidé, ať vzdálení nebo blízcí, z jiných národů či našich ro-

dáků, ze vzdálených věků i z našeho století, všichni, kteří byli pronásledováni pro spravedlnost, se spojili s Kristem. Zatímco slavíme Eucharistii, která zpřítomňuje oběť kříže na Kalvárii, chceme připojit k němu všechny ty, kteří jako on byli pronásledováni pro spravedlnost. Jim patří nebeské království. Již přijali svou odměnu od Boha.

V modlitbě objímáme také všechny ty, kteří jsou nadále vystaveni zkoušce. Kristus jim říká: *Radujte se a jásejte*, protože máte účast nejen na mém utrpení, ale také na mé slávě a na mém zmrtvýchvstání. Opravdu, *radujte se a jásejte* vy všichni, kteří jste připraveni trpět pro spravedlnost, protože vaše odměna v nebi je velká.

Amen.

Fatima a mír ve světě

V Evropě trvá válka. Mohou bomby vytvořit mír?

13. května 1917 se Matka Boží zjevila třem malým dětem. Zjevení se opakovalo každý měsíc až do října toho roku. Zvláštní význam má poselství Panny Marie o míru ve světě.

Tak řekla nejsvětější Panna dětem 13. 7. 1917: »Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte obět:

Ježíši, z lásky k tobě a za obrácení hříšníků, na odčinění urážek, kterých se dostává Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.«

Následovalo vidění pekla a tzv. druhé tajemství:

»Viděli jste peklo, kam odcházejí ubozí hříšníci. Aby je zachránil, chce Pán zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Učiníte-li to, co vám říkám, bude zachráněno mnoho duší a přijde mír. Válka se blíží ke konci, ale jestliže nepřestanou urážky Pána, neuplyne mnoho času a začne nová, ještě hroznější válka; stane se tak ještě za pontifikátu Pia XI. Když pak jedné noci uvidíte neznámé světlo, vězte, že je to Boží znamení, že se přiblížil trest pro svět za mnoho zločinů: válka, hlad a pronásledování Církve a Svatého otce. Aby se tomu zabránilo, chci vás poprosit, abyste zasvětili Rusko mému Neposkvrněnému Srdci, zavedli smírná přijímání o prvních sobotách v měsíci. Splní-

te-li mé prosby, Rusko se obrátí a nastane mír. Jestliže se tak nestane, rozšíří své bludy ve světě, vyvolá války a pronásledování Církve, dobří budou umučeni, Svatý otec bude mnoho trpět, mnoho národů bude zničeno... Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí, Svatý otec mi zasvětil Rusko, které se obrátí, a světu bude na určitý čas darován mír. Portugalsko si vždy uchová pravou víru.«

Zasvěcení světa 25. 3. 1984

13. června 1929 měla sestra Lucie, jedna ze tří vizionářek z Fatimy, vidění, při kterém jí Matka Boží řekla:

»Nastala doba, ve které Bůh prosí, aby Svatý otec ve spojení se všemi biskupy světa zasvětil Rusko mému Neposkvrněnému Srdci, a pak slibuje, že je tímto prostředkem zachrání.«

13. května 1931 uskutečnili biskupové Portugalska zasvěcení této země Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

29. srpna 1931 tlumočila Lucie tato slova Páně: »Řekni mým služebníkům, že jestliže budou jako francouzský král odkládat provedení mé prosby, budou jej následovat i v jeho soužení.«

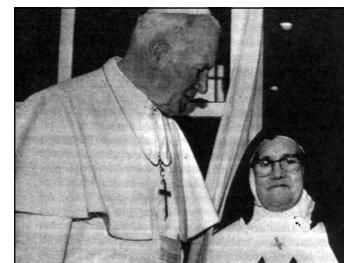
6. února 1939 sdělila sestra Lucie: »Důvěrnými slovy mi dal Pán na srozuměnou, že doba milosti, kterou slíbil v květnu 1938, se blíží ke konci. Brzy vypukne válka se všemi strašnými důsledky... Slíbil zvláštní ochranu Portugalsku vzhledem k zasvěcení, které uskutečnili biskupové spolu

s lidem Neposkvrněnému Srdci...«

19. března 1939 vzkazuje sestra Lucie: »Od uskutečnění této pobožnosti (smírné mariánské soboty) spojené se zasvěcením mému Neposkvrněnému Srdci závisí mír nebo válka ve světě...«

2. prosince 1940 napsala Lucie Svatému otci Piu XII.: »Náš Pán neustává naléhat v této záležitosti a před krátkým časem slíbil, že jestliže Vaše Svatost zasvětili Neposkvrněnému Srdci Panny Marie svět s výslovným jmenováním Ruska, při čemž vyžaduje, aby se s ním spojili všichni biskupové světa a učinili ve stejnou dobu totéž, pak zkrátí tyto dny navštívení, jímž se rozhodl potrestat národy za jejich zločiny válkou, hladem a hrozným pronásledováním Církve a Jeho Svatosti... Svatý otče, je-li to pravda, že se

neklamou ve spojení mé duše s Bohem, Pán slibuje, že vzhledem k zasvěcení (portugalského) národa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie poskytne mé vlasti během války ochranu jako důkaz milostí, které byly zajištěny i pro jiné národy, pokud by

Jan Pavel II. se sestrou Lucií ve Fatimě 13. 5. 1991

se byly zasvětily (Neposkvrněnému Srdci Panny Marie) jako Portugalsko.«

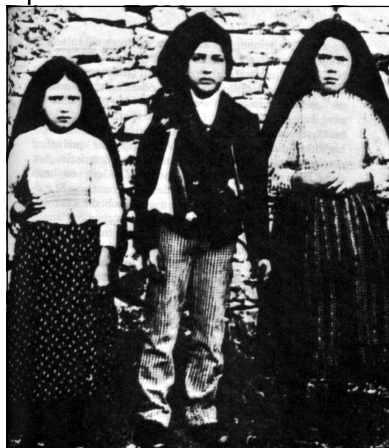
31. 10. 1942: Papež Pius XII. zasvěcuje celé lidstvo Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

19. 2. 1990. Sestra Lucie: »Plně souhlasím s tím, co řekl Svatý otec o nejnovějších událostech na Východě a v Rusku. Věřím, že se jedná o Boží zásah,

Rukopis sestry Lucie

Este o segundas, terças e quartas a fazer de orações, e se juntas de manhã e à noite, para a família. Também se deve rezar o rosário, e fazer o jejum de carne. Estas são as coisas que o Senhor me mostrou, e eu as escrevi para que todos possam ler e fazer. Assim, se o Senhor quiser, o mundo será salvo. Amen.

Estas são as coisas que o Senhor me mostrou, e eu as escrevi para que todos possam ler e fazer. Assim, se o Senhor quiser, o mundo será salvo. Amen.

Modlitba za jednotu

Nerozdělovat, ale dát všechno...

aby byl svět uchráněn atomové války, a o výzvu, velmi naléhavou výzvu, aby živá víra, důvěryplná naděje a činná láska k Bohu a k bližnímu byly prožívány v úctě k lidské důstojnosti a k právům na život lidské osoby.«

Výpovědi sestry Lucie jsou jednoznačné. Druhé světové válce se mohlo předejít stejně jako událostem na Východě, a to Božím zásahem, protože u Boha není nic nemožného.

Matka Boží řekla 13. 7. 1917 ve Fatimě: »Jestliže uděláte, co vám říkám, mnoho duší bude zachráněno a bude mír.«

Fatima představuje také korekturu jednostranných teologických a církevních postojů.

Mnoho teologů a věřících popírá existenci andělů, d'áblů a zatracených (peklo prý je prázdné). Tomu Fatima zcela jasně odporuje. Tamější události začínají zjevením anděla. Vizionáři viděli peklo. Matka Boží k tomu řekla, že mnoho duší přijde do pekla, protože se za ně nikdo nemodlí a neobětuje.

Fatima má těsný vztah ke Svatému otci. Mnozí vědí, že ve stejnou hodinu, kdy došlo k prvnímu zjevení, přijímal pozdější papež Pius XII. v Římě biskupské svěcení. Papežové Jan XXIII. a Jan Pavel I. toto místo osobně navštívili, ještě když byli patriarchy v Benátkách. Papežové Pavel VI. a Jan Pavel II. navštívili Fatimu během svého pontifikátu a poukázali na důležitost fatimských poselství. Pavel VI. v encyklice *Signum magnum* (Velké znamení) z 13. května 1967 uvádí, že podnětem k napsání této encykliky je 50. výročí fatimských událostí.

Čím více usilujeme o to, abychom se zachovali podle tohoto poselství, tím blíže jsme míru a tím spíše uvidíme splnění zaslíbení:

Nakonec bude moje Neposkrvněné Srdce triumfovat.

Klaus Peter Kuhn
-sks- 20/99

Musíme Boha s celou pokorou prosit, aby nám pomohl být tvůrci skutečné jednoty, tak ji chce mít sám Ježíš. Tato jednotu není něco jako jednotu pořádku, jako v dobře uspořádané armádě. Je to jednotu Nejsvětější Trojice: *Aby všichni byli jedno jako ty ve mně a já v tobě*. A není to náhodou, že Ježíš říká tuto větu při poslední večeři, když ustanovil Nejsvětější svátost. Neboť Eucharistie je velkou svátostí jednoty, velkým znamením, které ukazuje, kam až musí tato jednotu dojít. Žít z Eucharistie je nejlepší způsob, jak se modlit za jednotu.

Žít Eucharistií znamená pracovat přímo pro jednotu!

Pokaždé, když přistupujeme k svatému přijímání, musíme prosit o milost, abychom porozuměli jednotě Boha: nikoliv jednotě Starého zákona: *Slyš, Izraeli, Hospodin je JEDINÝ...*, nýbrž jednotě trojjediného Boha, této nové jednotě, která je větší plností jednoty. Plností Boha, který je současně JEDEN a současně *ve třech osobách*, které jsou navzájem v důvěrném styku...

My chápeme jednotu příliš jednoduše – naši jednotu s Bohem nebo s milovanou bytostí – tak trochu pod aspektem výlučnosti za doprovodu privilegií by člověk docela rád byl jedinečný... V Eucharistii přichází Ježíš a ukazuje nám větší jednotu: tu, která se uskutečňuje, kterou chápeme nikoliv jako rozdělování, ale jako úplné darování.

Rozdělování nestačí, chceme-li, abychom odpovídali božské jednotě, musíme jít až k darování, k sebeodevzdání. Osoba se nemůže rozdělit, může se dát. Jednotu tří božských osob má za následek, že není možno nikdy oddělit Otce, Syna a Ducha svatého. Ani Ježíše a Marii nelze oddělit, stejně jako Ježíše a jeho mystické tělo. Úplně

vzájemně odevzdání božských osob se reflektuje a prodlužuje v úplném odevzdání, které chová Ježíš ve svém Srdci vůči Marii a v ní vůči svému mystickému tělu a vůči jednomu každému z nás. Pokaždé, když přijímáme Ježíše v Eucharistii, prosí nás, abychom mu v totální odevzdanosti dali *všechno*, aby v nás *zůstával jen on*. A dává nám pochopit, že když se mu tímto způsobem darujeme, on nás současně otevírá pro naše bližní. Dává nám pochopit, že obě přikázání lásky jsou v zásadě jedno.

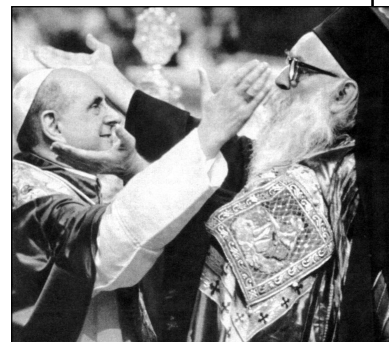
Boží radost...

Nacházíme zde tajemství klanění. V *Duchu a v pravdě* se klaní ten, kdo nyní Boha lépe nazírá a je schopen pro Boha všechno obětovat. Jakmile se pokoušíme, abychom se klaněli jako Maria, jakmile se snažíme, abychom vstoupili do tohoto tajemství klanění, nepřekvapí nás, že na nás doléhají těžkosti a zkoušky. Protože nechtít nic jiného, než to, co chce Bůh, vyžaduje současně dokonalé zřeknutí se sebe sama; a to je tak obtížné! Je to obtížné, nedívat se vůbec na sebe, odevzdat se Bohu a říci mu: »Můžeš se mnou dělat absolutně všechno, co chceš.« Protože Bůh nás pak bere za slovo a učí nás, abychom mu v malých věcech připravovali radosti, jak to dobře vysvětluje sv. František Saleský. Máme tak silnou tendenci stát sami sebe na první místo, být středem, aniž si to vůbec uvědomujeme. Jakmile nás někdo prosí, abychom mu přenechali kousíček místa, vzpěčujeme se.

To, co může zjednat jednotu, je pokorná a dokonalá přítomnost samého Ježíše.

A přece nás Ježíš učí, že jednotu lásky, která je Boží jednotou, od nás vyžaduje, abychom se zcela odevzdali Bohu a abychom mu přenechali, aby nás

daroval druhým tak, jak sám chce. *Musíme přenechat Bohu, aby řídil naši lásku*: to znamená přenechat mu, aby skutečně s námi udělal, co chce, aby nás sjednotil, s kým chce, aby nás dal do služeb tomu, komu chce, aby každému z nás ukázal jeho

Pavel VI. a Athenagoras, patriarcha Cařihradu

místo, které mu vymezil ve svých plánech.

V našem světě, který tolik zapomíná na Boží absolutno, je to Eucharistie, která nám připomíná, že to, co nám může zjednat jednotu, je dokonalá přítomnost samotného Ježíše. Ježíšova přítomnost nás současně prosí, abychom mu všechno odevzdali, abychom se zcela obětovali skrze něho...

V Eucharistii se nám Ježíš dává za pokrm. Ale jak říká svatý Augustin, tento pokrm není jako pozemské potraviny, které požíváme, aby se přeměnily v naši podstatu. Protože tímto pokrmem je sám Ježíš, a tento pokrm přeměňuje nás v něho samého; jsme to my, kdo musí zmizet...

Staráme se pokaždé, když přistupujeme k svatému přijímání, abychom se nechali proměnit? Prosíme Ježíše, aby nás nechal zcela zmizet, aby nechal zmizet naše JÁ, které je často tak veliké, že všechno překrývá? Často vůbec nepozorujeme, že jsme úplně v zajetí svého JÁ. Když nejsme sami schopni, abychom se zbavili svého JÁ, může to udělat Ježíš, když jej o to budeme prosit.

Feu et Lumière
Přeložil -lš-

Škapulíř Panny Marie Karmelské

16. července slavíme každoročně památku Panny Marie Karmelské. Karmel je horský hřbet v severní Palestině asi 20 km dlouhý a 552 m vysoký, který vystupuje takřka přímo z hladiny Středozemního moře u dnešního města Haifa. Je známý ze Starého zákona jako místo působení proroka Eliáše. O dva tisíce let později – za křížáckých válek – se tam usadili křesťanští poustevníci, kteří dali vznik karmelitánskému řádu. V tomto církevním řádu se památka P. Marie Karmelské slaví od 14. stol., za papeže Benedikta XIII. (papežem 1724-1730) byla r. 1726 rozšířena na celou církev. S karmelitány je spjat škapulíř.

Škapulíř (z latinského slova *scapulare* = zástěra) je dlouhý pruh látky s otvorem pro hlavu splývající na prsa a na záda až ke kolenům, užívaný jako svrchní část řeholního roucha, aby se šat při práci neušpinil. Škapulíř byl běžnou součástí středověkého oděvu a užívali jej nejen karmelitáni, ale i jiné církevní řády. Když vzniklo pod záštitou karmelitánů laické Bratrstvo škapulíře P. Marie Karmelské, začali jeho členové nosit zmenšený škapulíř pod svým oblečením civilním.

Dnešní škapulíř tvoří dva obdélníky tmavě hnědé vlněné látky rozměru 3 x 4 cm až 4 x 6 cm spojené navzájem dvěma šňůrkami dlouhými asi 40 cm. Rozměry nejsou přesně předepsány a mohou se lišit. Na jedné části bývá vyobrazena Panna Maria s anděly sklánějící se ke karmelitánskému světcu sv. Šimonu Stockovi, na druhé části P. Maria Karmelská s Dítětem držícím v ruce škapulíř. Místo sv. Šimona může být obraz Nejsvětějšího Srdce Ježíšova případně společně s Neposkvrněným Srdcem Mariiným. Doprovodný text říká: „Kdokoli umře oděn tímto škapulířem, nebude trápen věčným ohněm“, „Svatá Srdce Ježíše a Marie, chraňte nás“ nebo jen: „Ježíši, smiluj se“. Obrázky ani text však nejsou nutné. Ani šňůrky nejsou podstatnou částí, místo nich může být i řetizek. Jestliže se šňůrky opotřebují, lze je vyměnit. Také jejich barva a délka není závazná. Avšak má-li se jednat o ška-

pulíř karmelitánský, musí být hnědé barvy, neboť karmelitánský hábit je této barvy.

Jak škapulíř vznikl

Podle tradice se generálnímu představenému karmelitánskému řádu sv. Šimonu Stockovi (Anglie) v noci z 15. na 16. července 1251 zjevila P. Maria v kruhu andělů a podala mu škapulíř hnědé barvy se slovy:

Škapulíř – mědirytina z cyklu *Zvěrokruh*, 18. stol., Řezno

„Přijmi, milý synu, škapulíř tvého řádu jako znamení mého bratrství, výsadu pro tebe i všechny karmelitány. Kdo jím bude oděn v hodinu smrti, nepozná pekelný oheň. Je to znamení spásy, záchrana v nebezpečí, úmluva smíru a věčného závazku.“

Ve 14. stol. se podle podání zjevila Panna Maria papeži Janu XXII. (papežem 1316-1334) a slíbila karmelitánům tzv. sobotní výsadu: „Já, jejich Matka, v nejbližší sobotu po jejich smrti je vysvobodím z utrpení očistce a zavedu na horu věčného života.“ Těto výsady se týká bula vydaná zmíněným papežem dne 3. 3. 1322. Nic-

méně sobotní výsada nebyla později nikdy církevní autoritou doslovně potvrzena. Byla spíše chápána tak, že všichni ti, kdo nosí škapulíř, budou na přímluvu P. Marie brzy po smrti vysvobozeni z očistce, a to zvláště v sobotu.

Význam škapulíře

Škapulíř je výrazem zasvěcení P. Marii: to znamená, že chceme, aby se podle jejího příkladu i v našem životě Boží vůle plně projevila a aby Ježíš byl naším Pánem. Škapulíř je symbolem posvátného mariánského oděvu, přináší ochranu a záštitu pro každého, kdo jej bude nosit. Jeho přijetím se zavazujeme, že svými postoji a činy budeme uskutečňovat hodnoty, kterými žila Matka Boží.

Přijetí do Bratrstva škapulíře

Přijetí do bratrstva se děje předepsaným obřadem, který koná pověřený kněz. Bratrstvo musí být řádně založeno a schváleno církevní autoritou.

Povinnosti člena Bratrstva škapulíře

(1) Nosit škapulíř ve dne i v noci. Nemusí být nošen přímo na těle, ale může spočívat na oblečení.

(2) Každý den v libovolnou hodinu se pomodlit předepsané modlitby.

Škapulířová medailka

Sv. papež Pius X. (papežem 1903-1914) dne 16. 12. 1910 dovolil, aby se v krajích s horkým podnebím místo škapulíře textilního nosila kovová medailka s vyobrazením Nejsvětějšího Srdce Ježíšova na lící straně a P. Marie na straně rubové – škapulířová medailka. Povolení bylo později rozšířeno na celou církev. Nicméně textilní škapulíř se i nadále pokládá za klasický.

Výsady karmelitánské škapulíře

(1) Kdo zemře oděn škapulířem, nebude zavržen.

(2) Kdo jako ctitel Matky Boží nosí škapulíř, bude chráněn na duši i na těle v pozemském životě a zvláštní pomoci v hodině smrti.

»Vrat' se k prameni!«

Studený noční vítr se prohnal klášterním dvorem, když jsem jako účastník akce »Klášter na čas« šel do své těsné cely. Před mým duchovním zrakem mi tanul obraz »marnotratného syna«, který byl tématem večerní přednášky.

Tu jsem před sebou spatřil Krista. Položil mi ruku na rameno a řekl: »Necítíš, mé dítě, že tím jsi míněn ty?«

Zakořeněn v evangelické církvi...

Já a moji tři bratři jako děti zbožných rodičů, katolického otce a evangelické matky, jsme na přání matky byli pokřtěni v evangelické církvi.

Po její smrti nás nejstarší bratr vedl k tomu, abychom zůstali věrni evangelické církvi a pokládali »slovo« a nedělní shromáždění za centrum našeho života, za což jsem mu velmi vděčný. Mého srdce se však silně dotklo, když jsem jednou ve stanu před

∞ (3) Každý, kdo nosí zbožně škapulíř a zachovává čistotu podle svého stavu, bude brzy po své smrti vysvobozen z očistce.

(4) Členové Bratrstva škapulíře jsou duchovně spojeni s řádem karmelitánů a podílejí se na duchovních dobrech řádu v životě pozemském i po smrti: na mších sv., sv. přijímání, modlitbách, postech a pokání.

Doporučení škapulíře

Papež Pius XII. (papežem 1939-1958) u příležitosti 700 let výročí karmelitánského škapulíře dne 11. 2. 1950 prohlásil: „Všichni vědí, jakým přínosem k povzbuzení katolické víry a zdokonalení mravů je láska k nejblahoslavenější Panně a Matce Boží (...) Na prvním místě se to týká úcty k posvátnému karmelitánskému škapulíři, která je díky své jednoduchosti vhodná pro každého a její nesmírné rozšíření mezi křesťany přináší hojný užitek (...) Ať tedy všichni přidružení ke karmelitánské rodině mají v této připomínce samotné Panny zrcadlo

večerkou slyšel zpívat »Zdravas, Hvězdo mořská« a »Maria, pod tvůj plášť...«

Jako třicetiletý jsem se potkal se svou dnešní ženou. Protože byla z hluboce věřící katolické rodiny, měli jsme katolický sňatek a také děti pak byly pokřtěny v tomto vyznání.

...skrze pravoslaví...

Pojďme zpět k počátku této zprávy: V onom klášteře se kromě římskokatolického ritu slavil také byzantský ritus pravoslavné církve. Když jsem se jednou účastnil tohoto ritu, začalo v mém nitru svítit světlo, které se rozhořelo jako bílý den: ikony, slavnostní liturgie, množství olejových lamp, jaké bohatství, jaká plnost v pravoslaví!

Svěřil jsem se opatu tohoto kláštera se svou rozpolceností mezi evangelickou a pravoslavnou církví a on zamyšleně řekl: »Naslouchej v nitru, můj synu, Bůh ti ukáže cestu, po které máš jít...«

Ale já jsem se nemohl stát ani pravoslavným, ani katolíkem; miloval jsem evangelickou církev a můj bratr byl evangelický farář! Dva roky trval můj boj a málem jsem si na něm zlomil vaz.

Dnes vím, že to byla Nejsvětější Eucharistie, která mě motivovala k tomu, abych přestoupil do katolické církve. Byl bych tehdy docela rád přijal pravoslaví. Ale byl to opět Kristus, který mi dal na Athosu, srdci

pokory a čistoty; ať je jim sama prostá podoba oděvu stálým vzorem skromnosti a prostoty; ať je jim tento oděv, který ve dne i v noci nosí, výmluvným znamením modliteb, kterými si vyprošují Boží pomoc, a ať je jim konečně výrazem zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.“

Škapulířové odpustky

Odpustky jsou odpuštění trestů za hříchy a zahlazení následků hříchu. Předpokladem je, že hřích je již odpuštěn (např. ve svátosti smíření, úkonem kajcnosti, pokorným vzbuzením lítosti). Odpustky plnomocné odpouštějí všechny tresty, odpustky částečné odpouštějí jenom jejich část. Odpustky bychom mohli přirovnat k amnestii, buď všeobecné, nebo vztahující se jen na určitá provinění.

Platný odpustkový řád ze dne 29. 6. 1968 praví: „Věřící křesťan, jenž zbožně užívá škapulíře anebo medailónku, které řádně posvětil některý kněz, získává částečné od-

Klášter Prorok Eliáš na Athosu

pravoslaví, svou odpověď: »Vrat' se k prameni!« Rozuměl jsem těmto slovům jako Božím pokynu, abych se plně začlenil do katolické církve.

...ke katolické víře

Jak jsem byl uchvácen, když jsem mohl poznat bohatství a krásu katolické víry!

Dva roky po zážitku s »marnotratným synem« slavil jsem se svou ženou, která mě nikdy nepřemlouvala, jen se za mne vytrvale a tiše modlila, své přijetí do katolické církve. Ve stejnou dobu jsem se mohli radovat z kněžského povolání našeho syna.

A pravoslaví? Zůstal jsem mu po celý život zavázán velkou vděčností a cítím se s ním i dnes pevně svázan. A tak se modlíme dále plni důvěry za jednotu, i za jednotu s evangelickou církví, která byla pro mne základnou víry v Boha a která mě obdarovala zvláště láskou k Božím slovu.

Jindřich

pustky. Důvodem k získání odpustků není pouhé vlastnictví posvěceného předmětu, ale jeho zbožné užívání.“

Sv. stolec udělil dne 17. 9. 1968 plnomocné škapulířové odpustky za těchto podmínek:

(1) Přijetí svátosti smíření, sv. přijímání a modlitba na úmysl papeže – např.: Otče náš, Zdravas, Sláva Otci.

(2) Obnovení úmyslu věrně zachovávat všechny povinnosti člena Bratrstva škapulíře P. Marie Karmelské.

(3) V určený den navštívit karmelitánský kostel nebo kapli a tam se pomodlit Otče náš a Věřím. Jedná se o tyto dny: 16. 7. (Panny Marie Karmelské), 20. 7. (proroka Eliáše), 1. 10. (sv. Terezie z Lisieux), 15. 10. (sv. Terezie z Avily), 14. 11. (svátek Všech svatých karmelitánského řádu), 14. 12. (sv. Jana od Kříže). Odpustky částečné i plnomocné mohou být získány i pro jednotlivé zemřelé na způsob přimluvy.

P. Pavel Vácha

Velký svátek vyšebrodského kláštera

Cisterciácký klášter ve Vyšším Brodě prožil v měsíci červnu dvojí svátek. 1. června 1259 pražský biskup Jan vyšebrodský klášter slavnostně vysvětil. Od té doby byl téměř sedm století *Domini schola servitii* – školou služby Pánu. Následovníci sv. Benedikta a sv. Bernarda rozvinuli nejen duchovní, ale i hospodářský život v celém kraji. Jejich stavební umění je až do dnešních dob svědkem harmonické Boží krásy, jak ji vyjadřuje architektura chrámu a kláštera.

Po čtyřiceti letech násilného přerušování mnišského života ožívá opět klášter heslem sv. Benedikta *Ora et labora* – modli se a pracuj. Pravidelné slavení liturgie, která je pramenem a vrcholem mnišského života, skrze *Lectio divina* – duchovní četbu, vytrvalé naslouchání a rozjímání o Božím slovu přijatém v pokoře a radosti žije klášter charismatem zakladatelů řádu sv. Roberta, sv. Albericha a sv. Štěpána Hardinga. Uprostřed dnešního světa, ve kterém se Boží stopy tak často vytrácejí, je toto cisterciácké charisma opět velmi silné a přitahující. Obnova řeholního života ve vyšebrodském klášteře je toho výmluvným příkladem. Za

pomoci bratrského kláštera Heiligenkreutz u Vídně opět začala formace nových mladých řeholníků. Klášter ve Vyšším Brodě má dva kandidáty, tři novice a dva bohoslovce, a tak povstává z trosek nejen komunistic-

kým režimem zpusťosený klášter, ale i řeholní život v jeho zdech.

Čtyři dny po 740. jubileu posvěcení kláštera zazářil opatský chrám liturgickou slavností, která zde dlouhá léta neměla obdoby. Českobudějovický biskup otec Antonín Liška zavítal do klášterního chrámu, aby zde udělil kněžské svěcení prvnímu jáhnu nové řeholní komunity Justinu Janu Berkovi, který se na kněžský život v řádu připravova-

val osm let. K této radostné události se sjeli do Vyššího Brodu četní hosté nejen od nás, ale i ze zahraničí. Především to byli cisterciáčtí opati, opat Gotfried z Wilheringu u Lince a opat Bertram z rakouského Zwetlu.

Přijeli převorové otec Pavel ze Strahova a otec Gerhard z Nových Hradů. Přijely sestry benediktinky z Prahy, cisterciáčky z Předklášteří u Tišnova, sestry ze Svatého Kopečku u Olomouce a další vzácní hosté z Německa i Polska, odkud pochází současný vyšebrodský opat otec Alberich. Přijeli rovněž klerici z kláštera v Heiligenkreutz a dali zaznít v chrámu Nanebevzetí Panny Marie krásy gregoriánského chorálu. Na slavné svěcení se sjelo bezmála čtyřicet kněží zblízka i z dále. Ti všichni spolu s věřícím lidem se modlili ke všem svatým v nebi, když svěcenec padl na tvář před svým světitel. Kněžským svěcením přijal tento mladý mnich pečeť Ducha svatého, která z něho činí

člověka s posvátným charakterem a služebníka Božích tajemství v Kristově Církvi. Ve mši svaté, při níž byl vysvěcen, přinesl poprvé společně s biskupem Nejsvětější obět'. Slavnost byla velkým povzbuzením pro další spolupratry kleriky, aby následovali tohoto novosvěcence v přípravě na kněžskou službu. Mladého novokněze čeká náročná práce skutečně misijního charakteru na tvrdém úhoru jižních Čech.

V následující neděli pak oslavil v klášterním chrámu svou primiční mši svatou. Byla to velká radost i pro primiciantovu matku, která po svém starším synu Jakobovi, který je premonstrátem u mariánské svatyně na Sv. Kopečku, dala tak v Janovi Církvi druhého řádového kněze.

Nově rekonstruovaná budova konventu je připravena pro přijetí dalších následovníků Krista, kteří zatouží sloužit Bohu i světu zachováváním řehole sv. Benedikta v cisterciáckém řádu. Kéž Panna Maria chrání tato nová povolání. Na přelomu tisíciletí mohou poznat bratři trvalou aktuálnost slov velkého cisterciáka sv. Bernarda z Clairveaux: *Když vás Maria ochraňuje, nebojte se; když vás vede, nepoznáte únavu; když je vám milostivá, dorazíte do svého cíle* (sv. Bernard, Kázání).

Zájemci, kteří zatouží seznámit se s životem a duchem tohoto starobylého řádu a starobylého kláštera, mohou se obrátit na adresu: Cisterciácký klášter, 382 73 Vyšší Brod.

-vu-

»Být láskou v srdci Církve...«

Naše eumenické poslání se kryje se slovy sv. Terezie z Lisieux: »Být láskou v srdci Církve«. Boží láska je pokorná a milosrdná. Pokora a milosrdenství musí vyzařovat z našeho konání. Ekumenismus, který rozjímá o lásce, usiluje nejdříve dívat se na zranění v Ježíšově světle, nikoliv je zapírat. Tak nastupuje pokornou a něžnou cestu lítosti. To je pravdou, jako pokud jde o sesterské církve, a ještě o to více, pokud jde o Izrael. Hlavní překážkou ekumenismu je pýcha. Pýchu nacházíme i ve své vlastní církvi: pýchu, že jsem na správné straně, že jsem správného vyznání, které má plnost všeho. Je zde také staletí stará pýcha křesťanů, kteří věřili, že nahradili Izrael, ačkoliv Boží dary jsou neodvolatelné. Je to pýcha katolické církve, která se identifikuje se západní kulturou, kterou pokládá ve světě za jedinečnou. Je to intelektuální pýcha, jestliže se protestanté pokládají za elitu, je to pýcha pravosláví, když věří, že vlastní plnost darů Ducha svatého. **Pokořme se všichni před naším Bohem i našimi bratry, protože Bůh sám je pokorný.**

Bratr Efraim

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XLVII.

„A já jsem jej tak často tiše hubovala, že tak pomalu slouží mši! Spotřebuje se moc svíček!“

„To není pravda!“ odporovala Mechtilda. „Jasně jsem viděla, že při jeho mši hoří svíčky mnohem pomaleji! Ale kdybych jen věděla, co mám vařit, když zítra přijede! To je těžké. Ten kněz vůbec nevnímá, co právě jí. Posledně jsme mu připravila pečený srnčí hřbet. No a po jídle jsem se samozřejmě ptala, jak mu chutnalo. A co myslíte? Vůbec nevěděl, že právě jedl srnčí hřbet. Ano, i velcí světcí mají malé chyby. A kdo neví, co jí, tomu chybí ještě kousek svatozáře!“

V tu chvíli seděl Heřman Josef u zkušeného a vzdělaného kněze Josefa ve vesnici Löwenich. Steinfeldskému řeholníkovi bylo právě 82 let. Jeho vlasy zbělely a oči zářily nepopsatelným vnitřním jasem. Již několik let dělal všechny své cesty i přes pokročilý věk pěšky. Cesta ze Steinfeldu byla dlouhá, a tak se zastavil navečer u otce Josefa.

Pochod byl velmi namáhavý, protože celý kraj byl pokryt sněhem a neustále sněžilo. Jeho ruce byly celé zkřehlé. Ale otec Josef pořádně roztopil kamna. Seděli tam jen za svitu ohně z kamen.

„Chcete ještě trochu horkého mléka, otče?“ ptal se místní duchovní.

„Ne, děkuji!“ odvětil premonstrát. „Ale vyprávějte mi ještě o tom chudém svatém z Assisi! František se jmenuje, že? Viděl jste ho skutečně?“

„Ano, tváří v tvář!“

„Tak mi o něm vyprávějte!“ prosil pcecný. A místní kněz opět vyprávěl o tom usměvavém Božím služebníkově, jako již mnohokrát, ale Heřman Josef se

toho nemohl nabažít. Na chvíli přivřel oči a pak tiše řekl:

„Ach, otče, to ani nelze vyprávět. Pro to jsou všechna slova slabá a neobratná. Jeho život je jako píseň nebeských andělů. Celá příroda pro něj byla pozdrav od Boha. Všechno živé, ano i nejmenšího broučka miloval jako bratra a sestru. I ptáčkům kázal! Ti zpívali, když je k tomu vybídl, a ztichli, když je okřikl. Ten svatý rozuměl všemu stvoření a všechno stvoření rozumělo jemu.“

Heřman Josef mlčel, jako by vstřebával slova o tom světcí.

„Ten musel hodně milovat Boha, když tak miloval stvoření!“

„Ano, takový byl ten František!“ pokračoval kněz z Löwenichu. „On byl úplně jiný než ostatní. Byl to žebrák, dům od domu si vyžebraval kousek chleba. Bohatý je ten, kdo nic nemá, říkal vždy František. Tomu se dostane to nejcennější, Boží království. Chudoba je svatá, říkával!“

„Chudoba je svatá!“ opakoval Heřman Josef a smál se.

„Na co myslíte?“ zeptal se ho hostitel.

„Na preclíky svatého Josefa!“ řekl mnich s úsměvem. Před očima mu běžely obrázky z mládí. Viděl stát sebe s Markétou, která již nějaký ten rok odpočívá na hřbitově ve Füssenichu, před krásnými vyřezávanými dveřmi kostela svatého Mergena. „Chudoba je svatá!“ zašeptal pro sebe. „Ach, bratře, kdybych mohl ještě jednou začít od začátku, to by bylo krásné!“

„Jak vidím, otče, již myslíte na nebe?“ smál se Josef.

„Ano, ale teď bych chtěl být ještě jednou mladý. Chtěl bych s ním jít žebrat, s tím chudým z Assisi. To by bylo krásné!“

Obličeje starého muže se rozjasnil.

„A co o něm víte ještě?“ zeptal se po chvíli.

„Byl to bratr veselá kopa!“ pokračoval farář z Löwenichu. „Myslím, že o ničem jiném nemluvil tak jako o radosti!“

„O radosti!“ opakoval Heřman Josef. „Copak nepožíval nikdy utrpení?“

„To ano, a bohatě! Pán jej navštívil mnohým křížem. Ale to je to zvláštní! On říkal, že utrpení je dokonalá radost! Protože utrpení nás přibližuje Kristu. Utrpení že je jen hořká skořápka, jádro ale je...“

„No, co je jádro?“ ptal se spěšně mnich.

„Jádro je vykoupení!“

„Jádro je vykoupení!“ opakoval Heřman Josef. „A to je dokonalá radost!“ Položil si hlavu do rukou a přemýšlel. Jak těžce jej Bůh zkoušel. Někdy jej zatlačil až do prachu. Jak ztrácel jakoukoliv odvahu! A teď přijde někdo a tvrdí: „Utrpení je dokonalá radost!“

„Ach, Josefe, kdybych mohl začít ještě jednou od začátku!“

„Myslím, že tomu světcí z Assisi nejste tak nepodobní!“

řekl Josef. „Skutečně, hodně se mu podobáte!“

Ale Heřman Josef neposlouchal, co říkal jeho hostitel. Tiše zíral do plamenů a stále šeptal: „Kdybych mohl začít ještě jednou od začátku!“

Když se druhý den loučil s přívětivým hostitelem, řekl:

„Nemáte, prosím, pro mne dvě jablka, dvě pěkná červená jablka?“

„Ano, samozřejmě!“ smál se Josef. „Ale nebudou pro vás moc tvrdá? Vaše zuby jsou již chatrné!“

„Ta jablka nejsou pro mne. Potřebuji je pro svůj exorcismus. Vyženu jimi ďábla!“

„Ó já, to jsem nevěděl, že se zabýváte takovými věcmi!“ řekl nevěřičně Josef.

„Ano, již je to tak!“ řekl šťastně mnich.

Celé dopoledně držela sestra Alžběta hlídku ve věži kláštera Hoven a vyhlížela Heřmana Josefa. Když ho konečně viděla přicházet, vykřikla: „Začněte zvonit, už jde!“ Při prvním úderu zvonu vylétlo z věže hejno netopýřů a Alžběta slézala rychle dolů.

Pokračování příště

Eucharistie a modlitba

V Eucharistii přistupuje kněz osobně k nevyčerpatelnému tajemství Krista a jeho modlitby k Otci. Do tohoto tajemství vykoupení a milosti se může každý kněz ponořit každý den při **slavení mše svaté, která si uchovává svůj význam a hodnotu i tehdy, jestliže je z oprávněných důvodů obětována bez účasti lidu, ale vždy za lid a za celý svět.** Právě díky tomuto nerozlučnému poutu s Kristovým kněžstvím je kněz učitelem modlitby a věřící se mohou na něho obracet oprávněně se stejnou prosbou jako kdysi učedníci na Ježíše: *Nauč nás modlit se.*

Eucharistická liturgie je pro společenství jedinečnou školou křesťanské modlitby. Ze mše svaté vycházejí takřka jako svatozář různé cesty zdravé duchovní pedagogiky. Mezi nimi stojí v popředí **adorace před Nejsvětější svátostí, která je přirozeným prodloužením mše svaté.** Věřící mohou díky ní prožívat jedinečnou zkušenost *setrvávání* v Kristově lásce (srov. J 15,9), a tak pronikat stále hlouběji do synovského vztahu Krista k Otci.

Právě v této souvislosti vybízím každého kněze, aby s důvěrou a odvahou plnil svůj úkol, který spočívá v tom, že vede společenství k autentické křesťanské modlitbě. Nemá právo rezignovat na tento úkol, i když mu to těžkosti vyvolané sekularizovanou mentalitou mohou někdy značně ztěžovat.

Z Listu Svatého otce k Zelenému čtvrtku 1999

Co to znamená, »žít normálně«?

Rozhovor s P. Josefem Augustinem, ignaciánským exercitátorem, duchovním vůdcem a autorem mnoha publikací z oblasti duchovního života a křesťanské pedagogiky

Chtěla bych si s vámi pohovořit o rodinném životě. Matka Tereza řekla: »Láska začíná doma.« Vlastně všechno, co je důležité, má svůj počátek zde. Jestliže doma nenajdeme lásku a nejsme vedeni k dobru, jak potom můžeme najít dobrotu v samostatném životě?

V současné době, kdy určité civilizační trendy ničí rodinu, přišly do módy různé teorie, že rozhodující vliv na dítě mají společnost a »masová kultura«, a nikoliv rodina. To jsou pokusy zbavit rodiče »zdravého pocitu viny« za nedostatky a chyby ve výchově dětí. Od raného dětství utváří člověka otec a matka. To se projevuje jako zcela samozřejmé během rozhovorů duchovního vedení např. při ignaciánských exerciciích; ačkoliv nijak nevyzýváme k tomu, aby se lidé vraceli do svého dětství nebo do doby dospívání, dělají to sami z potřeby svého srdce. Když navrhuje meditaci o Bohu jakožto o Otci, zcela spontánně se v člověku rodí potřeba podívat se, jaká je souvislost mého otce s Bohem Otcem a mateřské lásky s Boží láskou.

Každý věřící by jistě chtěl mít správný vztah k Bohu. Ne všichni však mají možnost účastnit se exercicií.

Není to nutné. Je to pouze jedna z metod uvedení do duchovního života. Souvislost mezi láskou otce a matky a Boží láskou je zapsána v evangeliu a tvoří jeden ze základů Ježíšova učení.

Je nutné uvědomit si svá zranění ve vztahu k rodičům? Je možno jim prominout, aniž bychom analyzovali utrpěné křivdy?

Myslím, že je to nutné, pokud někdo sám nechce ubližovat

druhým. Křivdu není možno ukryt. Je to jed. Poprat se s problémem křivdy je jedním z nejdůležitějších prvků přípravy na manželský a rodinný život. Ten, komu bylo ublíženo a kdo pak křivdu nepřekoná, ubližuje druhým, i když si toho třeba ani není vědom. Když se mladý zamilovaný člověk připravuje na manželství, řešení problému křivdy je poměrně jednoduché. Láska podobně jako víra přenáší hory, tedy i hory křivd. Nikdo, kdo miluje, nechce vědomě rozmnožovat křivdy, které sám prožil. Chce své děti vychovávat lépe. Je to pěkné, že člověk chce předat více, než sám obdržel.

Můžeme však odhalit všechna zranění? Současná psychologie mluví dokonce o vlivu období před narozením na psychiku člověka.

Všechny stresy, podobně jako kouření nebo požívání alkoholu, dítě negativně ovlivňují. Vnitřní uzdravení z pocitu křivdy nevyžaduje podrobné řešení křivd utrpěných v minulosti. Ve zpovědi jsme povinni vyznat pouze hříchy těžké, jak pokud jde o jejich druh, tak i o jejich počet. Lehké hříchy nemusíme vypočítávat dopodrobna. Podobně i zde. Upřímná touha osvobodit se od pocitu křivdy »zahrnuje« každou křivdu, poznanou i nepoznanou. Velké křivdy ovšem není možno »zničit«, zapomenout. Je možno je pouze potlačit. Zásadou dnešní psychologie je objev toho, jak potlačené křivdy znehodnocují citový život člověka.

Není ovšem vhodné informovat dítě o křivdách, které jsou mu neznámé. Je to šok, dovést se v dospělosti, že rodiče chtěli dítě utratit. Hovořil jsem s takovým člověkem. Když už jeho otec nežil, matka

mu řekla, že bránila před otcem jeho život. V jediném okamžiku se tomuto člověku zhroutil celý obraz vlastního otce. Bylo to ohromné drama, dodatečná křivda. Určitá rodinná tajemství je třeba vzít do hrobu. Uvažte, prosím, jak Církev chrání zpovědní tajemství. Podobně je třeba být diskretní, i pokud jde o určité rodinné záležitosti.

Co dělat, když nám někdo ustavičně křivdí?

Nikdo nemá právo druhému křivdit. Úplné odpuštění není povolením dalších křivd. Tam, kde dochází ke křivdě, která ničí a drtí, je nutno protestovat a hledat pomoc. Není to vždy lehké. Pán Ježíš říká, že je třeba odpouštět 77 krát. Ale tentýž Ježíš říká sluhovi, který jej udeřil: »Jestliže jsem mluvil nesprávně, dokaž, co je nesprávné. Jestliže však správně, proč mě biješ?« (J 18,23) Ježíš nechce, abychom trpěli nesmyslně, pasívně. Protestovat proti křivdě a hledat pomoc je nezbytné hlavně tehdy, když se křivdí dětem. Rozchod manželů je ovšem velmi delikátní záležitost. Vyžaduje obzvláště pozorné rozlišování. Již v období rozhodování o uzavření manželství jedna ze základních otázek musí znít: »Bude můj nastávající dobrý pro naše děti?« To se týká obou stran.

Co je podle vašeho názoru zvláště důležité ve vztahu mezi rodiči a dětmi?

Velice důležitá je odpovědnost rodičů za to, o čem hovoří s dětmi. Nemohou požadovat, aby děti rozuměly jejich problémům, tím méně je mohou vtahovat do svých manželských konfliktů. Když člověk dorůstá, je třeba jej učit přebírat odpovědnost za rodinnou atmosfé-

ru. Chci zdůraznit s plnou vážou, že školou manželského života je rodina, ve které člověk vyrůstá. Dovednost porozumění s vlastními rodiči umožňuje manželům porozumět vlastním dětem. »Civilizace konzumu« (Jan Pavel II.), která ničí rodinu, orientuje současně děti k nepřátelství vůči rodičům. Podněcuje je k izolování se od rodiny a k špatně chápané samostatnosti.

Zralý člověk je tedy samostatný, ale současně rozumí svým rodičům a je s nimi vnitřně ve shodě?

Vůči rodičům, kteří možná udělali mnoho chyb v manželství a ve výchově dětí, je třeba být milosrdný a pokorný. Jenom dobrý syn se může stát dobrým otcem a jen dobrá dcera bude dobrou matkou. Nejhorším postojem vůči rodičům je postoj povýšenosti a pohrdání. Naštěstí k tomu dochází zřídka. Takový postoj je vždy výrazem vlastního ponížení. Je třeba ocenit u rodičů každý náznak dobra. Když se křivda odpustí, přestane zastiňovat dobro.

Alkoholismus je rozsévatelem zla a prokletím mnoha rodin. Některé farnosti se v tomto směru pokoušejí něco podniknout. Nedomníváte se, že by se zde mělo udělat něco energického?

To je velice široký problém. Lidé pijí z nedostatku cíle a smyslu života, z absence pocitu vlastní důstojnosti a hodnoty. Mnoho chlapců pije v době dospívání prostě z nudy. Znam mnoho mladých lidí, kteří zanechali alkoholu, když jejich život získal na významu. Mladým lidem je třeba ukázat perspektivu zajímavého a tvořivého života. Co může v této situaci udělat Církev? Tím, že pomáhá, jak se dá, rodinám alkoholiků (tady jsou možnosti omezené); musí však mladé lépe připravovat pro život a zvláště pro život rodinný. V Polsku by bylo méně alkoholiků, kdyby zde bylo více

Vážený pan
MUDr. Prokop Remeš
Pod Havránkou 58
171 00 Praha 7

Praha 11. 6. 1999

Vážený pane doktore,
dovolte mi, abych odpověděl na Váš komentář k postoji České biskupské konference (ČBK) a k mým vyjádřením k humanitární katastrofě na Balkáně, který jste v nedávné době uveřejnil v některých sdělovacích prostředcích.

Nemám ani zdaleka takové zkušenosti jako Vy ze své lékařské praxe při zachraňování života druhých lidí, přesto o nevinné krvi na lidských rukou něco vím. Rodinu, z níž pocházím, postihly snad všechny otřesy končícího století v hojně míře – od bolševické revoluce v Rusku, přes nacismus a komunismus, po život v exilu. Se jmény svých příbuzných se setkávám na památnících i daleko za hranicemi naší vlasti. Rozhodl jsem se stát se knězem Ježíše Krista, protože věřím, že jedině v jeho kříži je možné zhojit hluboké rány zasazené zlobou a nenávistí.

Právě proto není možné mlčet, když kdekoliv na světě do-

chází k brutálnímu porušování lidských práv (srov. prohlášení ČBK k situaci na Balkáně z 21. dubna 1999). Dobře víte, že kosovská tragédie nezačala 24. března 1999 vzdušnými údery NATO proti Jugoslávii, ale již v červnu 1991 útokem srbské armády na Slovinsko, následovaly útoky na Chorvatsko, Bosnu a Hercegovinu a naposledy na obyvatele Kosova. Osm let se Evropská unie, Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, Organizace spojených národů a NATO pokoušely vyjednáváním a mírovými smlouvami nalézt politické řešení. Po ztroskotání všech pokusů, zvláště po jednání v Rambouillet, se členské státy Severoatlantické aliance rozhodly toto porušování lidských práv ukončit vojenskými prostředky. Vzájemná solidarita přikazuje nepřihlížet nečinně takovému do nebe volajícímu bezpráví, ale – když byly vyčerpány všechny mírové prostředky – též se proti němu postavit a pomoci lidem, kteří jsou nespravedlivě moci vydáni napospas. Víím velmi dobře, že pouze samotné vojenské prostředky nemohou vést ke spravedlivému míru. Vystavují ne-

bezpečí dostat se do spirály používání síly. Mohou proto být použity pouze ve smyslu práva na spravedlivou obranu, ovšem po vyčerpání všech prostředků mírového vyjednávání (srov. Gaudium et spes (79)).

Pro Vaši informaci dodávám, že ČBK vycházela při formulování svého stanoviska, které jsem tlumočil, mimo jiné i z postoje Svatého stolce, který 30. 3. vyjádřil své politování nad skutečností, že jugoslávská strana nepřijala mírové návrhy, a chápe, že rozhodnutí zaútočit na Jugoslávii nebylo lehké. V dokumentu se dále praví, že církve dává vždy přednost použití veškerých diplomatických kroků, ale uznává, že někdy diplomacie nestačí. Text uvádí citáty z dokumentů 2. vatikánského koncilu (GS) a z Katechismu katolické církve, které stanovují podmínky pro použití násilí. Dále cituje také státního sekretáře kardinála Angela Sodana, který pro situace vážného a rozsáhlého porušování lidských práv uvádí, že je povinností a právem intervenovat proti agresorovi, který má úmysl zabít.

Bohužel v některých našich sdělovacích prostředcích jsme

zaznamenali pokusy nalézt údajný rozpor mezi stanoviskem Svatého stolce a české katolické církve k zásahu NATO v Kosovu. Tyto informace jsou však v rozporu se skutečností.

Plně respektuji Vaše právo na svůj názor a jsem přesvědčeným stoupencem dialogu. Právě proto Vám i všem ostatním, kteří kritizují ČBK, že svůj postoj vyjádřila spíše politickým než křesťanským jazykem, odpovídám, že nejsou-li politici schopni promluvit jasně a srozumitelně, musí tak učinit církve. Povinností křesťanů je nejen aktivně usilovat o mír, ale také připomínat státu či nadstátnímu společenství jeho úkol zastávat se práva, a to znamená především zastávat se slabých a ohrožených.

Děkuji Bohu, že vývoj posledních událostí naznačuje, že mírové řešení krize v Kosovu je již blízko.

Děkuji za vlídné přijetí mého dopisu, který vzhledem k okolnostem, které jste sám zvolil, pokládám za otevřený.

S pozdravem
P. Daniel Herman,
mluvčí ČBK

shody, jednoty a lásky v rodinách. Mnoho mužů pije, protože vůbec nepocítují, že by je kdekoliv miloval.

Jste redaktorem čtvrtletníku »Pastores« věnovaného kněžské formaci. Jarní číslo vyšlo pod heslem »Spiritualita na každý den«. Chtěla bych se vás zeptat na duchovní vedení laiků. Využívá jej hrstka věřících. V jakých situacích je nezbytné využívat duchovní vedení?

Pro průměrného křesťana, který žije každodenně z víry, pravidelně se zpovídá, není duchovní vedení nezbytné, i když je užitečné. Čím větší břemeno společenské, politické či církev-

ní odpovědnosti někdo nese, tím více by bylo pro něho nutné duchovní vedení. Nesmíme přijímat důležitá rozhodnutí, která se týkají druhých, pod vlivem negativních emocí (hněvu, strachu, pocitu ohrožení, pýchy). Taková rozhodnutí nebudou dobrá. Je třeba také hledat pomoc duchovního vůdce v kritických situacích, kdy si člověk neví rady s vlastním životem. Je třeba se obrátit na duchovního vůdce rovněž před přijetím závažného životního rozhodnutí, před uzavřením manželství, před vstupem do kněžského semináře nebo do kláštera.

Při jednom setkání jste hovořil o uzdravení zranění z minu-

lostí. Na konec setkání padla otázka: »Jak se vlastně projevuje radost z odpuštění?« Odpověď »Projevuje se v tom, že se žije normálně,« vyvolala v sále veselí. Pokoj srdce a pocit vnitřní svobody asi nejsou chápány jako norma?

Ano, to byla překvapující reakce. Životní radost, lidské štěstí se dnes často chápe jako absence utrpení, ustavičné prožívání příjemnosti, povzbuzení a euforie. »Normálnost každodenního života« s jeho závazky a obyčejnou lidskou, manželskou a rodičovskou láskou, která nikdy není ideální a vždy vyžaduje vzájemného odpuštění, je chápána jako životní břemeno. Zdrojem životní radosti ne-

jsou nejdříve příznání, ačkoliv i ta jsou důležitá, ale vědomí, že darujeme sami sebe, že se dělíme s druhými o svůj život. Odtud také »bolest z křivdy«, která se podrobuje léčení, má své pozitivní stránky. Učí vnímavosti vůči druhým lidem, zvláště vůči trpícím, ubohým a maličkým. Pravdivou »radost z odpuštění« prožijeme tehdy, když vnímavost, která se zrodila z bolesti a křivdy, se angažuje ve formě vstřícnosti, porozumění a služby druhým.

Rozmlouvala
Eva Babuchovská

Z Gošć niedzielný
přeložil -lš-

Martyrologium

„Má přítelkyně J. Z., studentka filozofické fakulty v Brně, byla zatčena hned na počátku 50. let. Měla tehdy krátce před svatbou, když byla odsouzena na 9 let do vězení. Pokud vím, mohla se tomu vyhnout, kdyby se propůjčila ke skandalizaci kněží.

Její rodiče byli staří a nemohli už podnikat namáhavé cesty za ní do tábora nucených prací. Kromě jejího snoubence jí proto byly povoleny návštěvy dvou žen. Byly jsme obě svobodné a předem jsme souhlasily.

Jezdily jsme za ní střídavě a vždy s jejím snoubencem a vozily jí kromě povolených vyžádaných věcí také Sanctissimum. To tam totiž velice postrádala.

Jezdilo se zpravidla nočním rychlíkem z Kútů do Štúrova – bývala to tedy nádherná celonoční adorace. Na místě jsme byli ráno. Vzpomínám na první cestu – vystoupili jsme a bylo slyšet krásné vyzvánění zvonů. Těšili jsme se na mši svatou. Lidé tam mluvili maďarsky, šli jsme tedy za zvukem zvonů. Viděli jsme docela blízko kupoli katedrály. Byla však až za Dunajem, v Ostřihomi. A tak jsem si poprvé uvědomila, jak hranice bolestně rozděluje i křesťany.

Vrátili jsme se tedy na nádraží, přesedli na drezinku a po úzkokolejce se dostali k jednotlivým táborům v Želiezovcích a Nýrovcích. Netušila jsem dřív, kolik lidí má své blízké v pracovních táborech. Uvítala nás strážní věž, povědomá z filmů o německé okupaci...“

Tak začíná jedno vyprávění, jeden z mnoha malých příběhů pronásledování pro víru v době komunistické nadvlády. Je to jen část jednoho z dopisů, které již byly zaslány komisi Iustitia et Pax po výzvě

Mons. Karla Otčenáška shromáždit rozsáhlou dokumentaci „Martyrologia české Církve v době ateistického totalitarismu“, jak zní pracovní název tohoto úkolu.

Kolik takových a podobných svědectví žije pouze ve vzpomínkách pamětníků! Statisíce lidí byly pronásledovány, diskriminovány, vězněny, a toto utrpení by nemělo být zapomenuto. Alespoň část křivd spáchaných během komunistické totality na našich křesťanech a křesťankách a jejich dětech by měla být zachycena. Je to důležité pro nás i pro budoucí pokolení. Popisované příběhy, tak jak nám přicházejí, ukazují, že v životě není nejdůležitější jen úspěch a postavení. U lidí, kteří prožili strádání, byla nosnou silou přežití víra.

I jednoduché a prosté záznamy rozličných těžkostí (posmívání, špehování atd.) budou společně s velkým utrpením vězňů pro naši budoucnost důležitým povzbuzením a i ukazatelem smyslu života. Také nám připomenou naši obětavost a navodí srovnání s dneškem.

Z mnoha příběhů vyplývá, že pronásledování pro víru bylo skryto pod jinou skutkovou podstatu.

Prosíme všechny, kteří mají nějakou zkušenost, která sebemenším náznakem je svědectvím útlaku pro víru, aby nám o tom v duchu pokory a skromnosti napsali. Víte-li bychom také „doličné“ předměty – např. fotografie apod. Buďte to důležitý dokumentační materiál pro budoucí, ale i pro přítomnou dobu, jako povzbuzující svědectví.

Své dopisy nám zasílejte na sekretariát otce arcibiskupa Karla Otčenáška, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové (do dolního rohu obálky připište – komise Iustitia et Pax. Iel).

Cyrlometodějská teologická fakulta Univerzity Palackého, Pedagogická fakulta UP, Slovanské gymnázium, Orel, Vlastivědná společnost muzejní a Vlastivědné muzeum v Olomouci

vás srdečně zvou na
vzpomínkový seminář,
který se bude konat při příležitosti
100. výročí narození

Františka kardinála Tomáška

*30. 6. 1899 †4. 8. 1992

pod záštitou předsedy
VSMO doc. PhDr. J. V. Musíla, CSc.,
ve středu 30. června 1999 v 9.30 hod.
ve Václavkově sále Vlastivědného muzea
v Olomouci, nám. Republiky 5.

Na místě posvěceném působením soluňských bratří, v Podluží v Mikulčicích na Valech, se koná v pondělí 5. července 1999 tradiční cyrlometodějská pouť. Zahájení v 15.30 hod. Společná mše svatá českých a moravských biskupů začíná v 16.30 hod. Zveme k účasti.

BAZILIKA NA MENDLOVĚ NÁM., STARÉ BRNO

V úterý 29. 6. 1999 v 18.30 hod. bude celebrat pontifikální mši svatou ke cti svatého Petra a Pavla, apoštolů – hlavních patronů brněnské diecéze, Lukáš Evžen Martinec, opat starobrněnský. Během slavnostní liturgie bude zpívat schola z Brna-Bystrce.

VELEHRAD '99

Malá pouť – 4. července, neděle

Mše sv. v bazilice: 6.00, 7.00, 8.30 hod.
Hlavní pontifikální mše svatá v bazilice v 10.30 hodin.

Setkání laických hnutí a komunit s účastí biskupů ve 14.00 hodin.

Závěrečná mše svatá v 18.00 hodin.

Noční bdění se zpěvy a adorace 21.00 – 24.00 hodin.

Hlavní pouť – 5. července, pondělí

Mše svatě v bazilice v 6.00 a v 7.00 hodin, mše novokněží v 8.30 hodin.

Hlavní koncelebrovaná mše svatá biskupů České biskupské konference a zahraničních hostů na tribuně v 10.30 hodin, hlavním celebrantem je arcibiskup olomoucký Mons. Jan Graubner, káže biskup královéhradecký Dominik Duka.

Východní liturgie v Cyrilce v 15.00 hodin.

Slaví ji apoštolský exarcha biskup Ivan Ljavinec s koncelebranty.

Po dobu pouti bude vždy možno přijmout svátost smíření ve zpovědnících za chórovými lavicemi. O hlavní pouť i na nádvoří před bazilikou.

Doprava poutníků je možná až na Velehrad.

Všechny zveme na Velehrad!

Kurz přirozeného plánování rodičovství a výchovy k rodičovství pod vedením MUDr. Láznickové bude zahájen v měsíci říjnu. Přihlášky a bližší informace obdržíte na adrese: Poradna přirozeného plánování rodičovství, Trnitá 8, 602 00 Brno, telefon 05/43 25 48 91.

Poradna pro ženy a dívky, Brno, Trnitá 8, upozorňuje na omezený prázdninový provoz. Přesné informace jsou k dispozici na telefonním čísle 05/43 25 48 91.

Konference katolické charismatické obnovy se koná ve dnech 14. – 18. července 1999 v Třebíči. Motto: „...dostali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!“ (Řím 8,15b) Na programu se budou podílet: Mons. Miloslav Vlk, Mons. Jan Graubner, Mons. Vojtěch Cikrle, P. Vojtěch Kodet, P. Laurent Fabre, sestra Veronika Baratová, Katka Lachmanová, Jan Klas, P. Michael Slavík, P. Miloš Kolovratník, Aleš Opatrný, Vít Marčík a další. Přihlášky žádejte na adrese: Antonín Pokorný, Myslbekova 594, 674 01 Třebíč, telefon 0618/82 25 63.

Poutní slavnost Panny Marie Karmelské v Bystrém u Poličky se koná v neděli 18. července. Mše sv.: v 7.00 hod., v 9.00 hod. a v 11.00 hod. Ve 14.30 svátostně požehnání.

CHARITNÍ LINKA DŮVĚRY OLOMOUC tel. 0800/18 98 18

Je tu pro vás, kdo řešíte životní problémy! Psychologové a další odborníci vám pomohou hledat řešení. Provoz linky je nepřetržitý!

HOVOR JE BEZPLATNÝ A ANONYMNÍ

100. výročí narození kardinála Tomáška a MCM

Narodil se 30. června 1899 ve Studénce na Moravě jako druhé ze šesti dětí nadučitele a varhaníka Františka Tomáška, který však zemřel, když bylo Františkovi sedm let. Statečná maminka se s dětmi přestěhovala do Olomouce, aby mohly studovat; a tak vychovala kněze, dva lékaře, profesora, učitelku a úřednici. Její život byl pak spjat především s Františkem; doprovázela ho, pokud to bylo možné, byla mu hospodyní na faře v Moravské Hůzové a šla s ním do pražského arcibiskupského paláce, kde také zemřela.

S naší Maticí cyrilometodějskou pojilo kardinála Tomáška pouto společných zájmů a úzké spolupráce. Byl členem jejího ústředního výboru už jako profesor na bohoslovecké fakultě v Olomouci. Matice mu vydala téměř všechna jeho díla, především jeho Pedagogiku.

V létě 1950 byl personál Matice zatčen, Matice sama rozpuštěna. Ale hned po mém návratu z vězení se mnou Tomášek zase navázal kontakty, navštěvoval jsem jej pravidelně, zvláště když bylo založeno Dílo kon-

cilové obnovy. Stal jsem se tajemníkem DKO v olomoucké arcidiecézi a Tomáškův vliv nám umožňoval překonávat překážky. Po zákazu DKO se našly jiné cesty v práci na obnově náboženského života. Jistým vyvrcholením byla organizace kněžské pouti 14. dubna 1985 na Velehradě, kde s hlavním celebrantem kardinálem Tomáškem koncebrovalo přes 1000 kněží za účasti biskupů z celého Československa, a pak hlavní pouť na Velehradě 7. července 1985: zúčastnilo se jí přes 150 000 poutníků a hlavním celebrantem byl papežský legát, kardinál státní sekretář Casaroli. Spolu s ním koncebroval náš kardinál a biskupové i ordináři Československa. Obě tyto akce jsme připravovali v Olomouci v mezidiecézní komisi Metodějova roku; její duší však byla tajná spolupráce několika kněží a laiků (z Olomouce, Brna, Bratislavy) ve spojení s kardinálem Tomáškem. Vděčně vzpomínám na tu vzájemnou důvěru, obětavost a otevřenost těch schůzek a rozhovorů, často za zvuků hudby z kardinálova rádia, která měla tzižít odposlech STB...

Kardinál jako jeden z posledních členů ústředního výboru Matice cyrilometodějské spolupodepsal žádost o obnovení její registrace na ministerstvu vnitra hned začátkem roku 1990 a byl pak až do své smrti jejím čestným předsedou. Jsem přesvědčen, že s námi spolupracuje v „comunio sanctorum“ i dnes a připravuje s námi oslavu výročí Matice, která bude mít v roce 2000 také už sto let.

Josef Vlček, předseda MCM

Liturgická čtení

Neděle 27. 6. – 13. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Král 4,8–11.14–16a
Ž 89(88),2–3.16–17.18–19
2. čt.: Řím 6,3–4.8–11
Ev.: Mt 10,37–42
Odp.: 2a

Pondělí 28. 6. – památka sv. Ireneje

1. čt.: Gn 18,16–33
Ž 103(102),1–2.3–4.8–9.10–11
Ev.: Mt 8,18–22
Odp.: 8a

Úterý 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1–11
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
2. čt.: 2 Tím 4,6–8.17–18
Ev.: Mt 16,13–19
Odp.: 5b

Středa 30. 6. – svátek výročí posvěcení olomoucké katedrály (v ostatních diecézích: nez. pam. svatých prvomučedníků římských)

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30 (nebo jiné z Lek. V)
Ž 84(83),3.4.5+10.11
Ev.: Mt 16,13–19 (nebo jiné z Lek. V)
Odp.: 2

Čtvrtek 1. 7. – ferie

1. čt.: Gn 22,1–19
Ž 116A(114),1–2.3–4.5–6.8–9
Ev.: Mt 9,1–8
Odp.: 9

Pátek 2. 7. – ferie

1. čt.: Gn 23,1–4.19;24,1–8.62–67
Ž 106(105),1–2.3–4a.4b–5
Ev.: Mt 9,9–13
Odp.: 1a

Sobota 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19–22
Ž 117(116),1.2
Ev.: Jan 20,24–29
Odp.: Mk 16,15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	27.6.	28.6.	29.6.	30.6.	1.7.	2.7.	3.7.
Antifona	812	1708	1405	1637	873	889	1673
Žalm	783	786	786	783	783	783	786

Ranní chvály:

Hymnus	812	1708	1406	1638	873	889	1673
Antifony	813	828	1407	1639	874	890	1413
Žalmy	813	828	813	813	874	890	813
Kr. čtení a zpěv	816	1710	1407	1639	877	893	1674
Antifona k Zach. kantiku	702	1403	1407	1639	877	894	1413
Prosby	817	1711	1407	1640	878	894	1675
Záv. modlitba	702	1403	1408	1640	878	894	1413

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	1264	792	879	895	792
Antifony	818	833	1408	863	879	895	910
Žalmy	818	833	1265	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	1408	1641	882	898	1676
Záv. modlitba	702	835	1408	1640	882	898	1413

Nešpory:

SO

Hymnus	807	821	1409	1409	1642	883	900	915
Antifony	808	822	1404	1410	1643	884	900	916
Žalmy	808	823	1670	1678	1643	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1404	1410	1646	887	903	918
Ant. ke kant. P. M.	702	702	1404	1411	1647	887	904	703
Prosby	811	826	1405	1411	1647	888	904	918
Záv. modlitba	702	702	1405	1408	1640	888	904	703
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

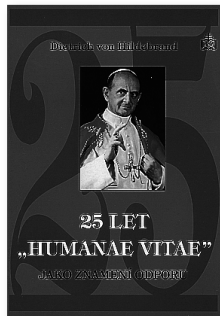
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

NOVINKA

Dietrich von Hildebrand: 25 LET „HUMANAE VITAE“ JAKO ZNAMENÍ ODPORU

Komentář Dietricha von Hildebranda k encyklice „Humanae vitae“ je výbornou pomůckou pro všechny, kdo chtějí správně porozumět katolické morální nauce. Pavlu VI. vždy záleželo na ochraně lidské důstojnosti, která je v dnešním světě krutým způsobem pošlapávána. V tomto duchu je také napsána tato encyklika, řešící všechny problémy současnosti v sexuální oblasti. Snad právě proto je tolik napadána a odmítána. Jako reakce na tento postoj vůči papežskému dokumentu vznikla právě tato malá publikace, která přesvědčivě ukazuje, že katolická sexuální nauka je přímým plodem poznání a ocenění hodnoty lidské osoby.

Brož., A5, 56 stran, cena 56 Kč

JINÉ...

Kancionál (modrý), vydání pro olomouckou arcidiecézi, cena 145 Kč.
Kancionál (červený), cena 125 Kč.

ABBÁ PATER

Úryvky promluv, homilií a modliteb papeže Jana Pavla II., proslovené v pěti jazycích (latina, italština, angličtina, francouzština, španělština), doprovázené hudbou, jsou soustředěny na jediné téma – Bůh Otec.

MC (audiokazeta) 300 Kč, CD 500 Kč

ZE STARŠÍCH TITULŮ...

OZVĚNY ZE SVATÉHO HOSTÝNA

Sbírku básní a písní ctitelů Panny Marie Svatohostýnské uspořádal Petr Dolák. Ozvěny jsou výzvou k zamyšlení nad tajemstvím a úctou k Matce Boží, věrné Služebnici našeho Pána.

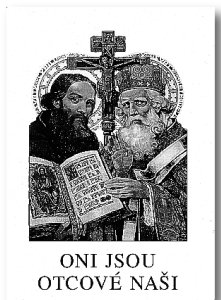
Brož., A5, 216 stran, 66 Kč

Petr Dolák: ONI JSOU OTCOVÉ NAŠI

Životopis sv. Cyrila a Metoděje, který vznikl zpracováním původních staroslověnských textů a odborných pramenů. Kniha je dobrým informačním zdrojem o životě obou světců, pro náš národ tak významných.

Brož., A5, 160 stran, 85 Kč

Placeno předem
706 035

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bíduhy a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrace: ARCHA MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 004218741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádání nezveřejnění příspěvků nevratíme.